

Arrest

nr. 114 571 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. KHAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, J. I., verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 1 januari 1991. U bent geboren in het dorp Thatta Joyia in het district Sarghoda van de provincie Punjab. U werd geboren als een soennitisch moslim en heeft zich daarna bekeerd tot het ahmadiyya geloof. U ging tot de 8ste klas naar school in uw dorp, vervolgens ging u studeren in Farooka en nadien ging u studeren in Sarghoda. U was actief binnen de Ahmadiyya gemeenschap. U bent op 15 februari 2013 op afstand getrouwd met

N. N. N. N. is eveneens een ahmadi moslim. Uw vader, M. A., is een soennitisch moslim en woont samen met uw moeder, S. B., eveneens een soennitisch moslim in uw dorp Thatta Joyia.

Uw grootvader, N. M., was een ahmadi moslim. Hij nam u verschillende keren mee naar de moskee van de ahmadiyya gemeenschap. Hij was de lambardar van het dorp. Door hem besloot u zich te bekeren van het soennitisch geloof naar het ahmadi geloof en dit op zeer jonge leeftijd. Uw grootvader overleed in 2003. De eerste jaren na zijn dood waren er geen problemen. Na enkele jaren begonnen de maulawi's uit de omgeving van uw dorp Thatta Joyia uw vader te bedreigen. Ze zeiden dat hij ervoor moest zorgen dat u zich zou bekeren of dat u anders vermoord zou worden. Echte actie werd er door hen niet ondernomen. U werd in 2007 ook voor 1 dag opgesloten in het politiekantoor. Op school was er een leraar die tegen de ahmadiyya gemeenschap was. Hij zorgde ervoor dat de andere leerlingen u lastig vielen en moedigde dit aan. Hierdoor veranderde u in de 8ste klas van school. In de 9de en de 10de klas ondervond u geen problemen. Voor de 11de klas veranderde u van school. U ging naar het lyceum in Farooka. Het 11de jaar verliep zonder veel problemen. In de 12de klas werd u weer gepest. Men hing een bordje aan uw fiets om te tonen dat u ahmadi was en dat u mocht gedood worden. U werd eveneens geslagen door een andere leerling. Een van de leraars heeft u toen geholpen om te ontkomen. U vertelde aan uw vader wat er was gebeurd. U besloot opnieuw te veranderen van school. U ging zich inschrijven in Sarghoda. Hier kreeg u een non objection certificate. Er was in Sarghoda een maulawi, T., hij was tegen ahmadi's en zette anderen op tegen u. Toen u gewoon op restaurant ging kwamen er mensen naar u op te zeggen dat u ahmadi was en dat u zich diende te bekeren anders zouden ze u doden. Toen u op een dag aan het fietsen was werd u opnieuw aangevallen. Enkele omstaanders hebben u geholpen. In mei 2011 ging u terug naar het huis van uw vader. Hij vroeg u wat u nu wou doen en vond het beter dat u Pakistan zou verlaten. Er werd een smokkelaar gevonden en hij heeft u naar België gebracht. U kwam op 20 november 2011 aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een betalingsbewijs van uw bijdrage aan de ahmadiyya gemeenschap, een pasje van Khuddam beweging, een kaart voor de jaarlijkse bijeenkomst van de gemeenschap in Brussel en een werkkaart Mo'awin voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming status in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u geen enkel 'origineel bewijs' kon neerleggen ter staving van uw identiteit en nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen.

Bovendien legt u geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Daarnaast kan er worden aangenomen dat u geen vrees dient te hebben in Pakistan omwille van uw geloof. U zou zich reeds op heel jonge leeftijd bekeerd hebben van het soenitisch geloof naar het ahmadi geloof (gehoorverslag CGVS, p. 14). U ouders, beide soenniet, zouden hier nooit iets op tegen gehad hebben of u hiervoor scheef bekeken hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15). Tot aan de dood van uw grootvader in 2003 waren er geen problemen. Ook de eerste jaren na zijn dood ondervond u geen problemen. Uw problemen zouden begonnen zijn in 2007 (gehoorverslag CGVS, p. 18). U zou door één leraar van de school gepest geweest zijn en verhinderd zijn de lessen bij te wonen. Nadien bent u van school veranderd. De volgende jaren heeft u geen problemen gekend (gehoorverslag CGVS, p. 13) en kan u gewoon naar school gaan tot in de 12de klas. In het 12de jaar deed er zich een probleem voor waardoor u van school bent veranderd. Men zou u hebben gepest en gestigmatiseerd als ahmadi. Verder dan pesterijen is het niet gekomen. Bij uw nieuwe school in Sarghoda kreeg u een non objection certificate (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit wijst erop dat u niet persoonlijk gevisieerd werd en de kans kreeg te studeren. Dit wijst er tevens op dat u een relatief gemakkelijk leven kon leiden. Het is opmerkelijk dat uw problemen pas in 2007 begonnen zijn, terwijl u reeds veel vroeger bekeerd was tot het ahmadi geloof. U verklaart dit door uw functie binnen de gemeenschap waardoor iedereen zou weten dat u een ahmadi was (gehoorverslag CGVS, p. 18) nochtans zegt u eerst dat er geen reactie kwam van de dorpelingen omdat u van kleins af aan meeging met uw grootvader (gehoorverslag CGVS, p. 16), men kan aannemen dat het al geweten was. Men zou verwachten dat de maulawi's reeds veel eerder acties zouden ondernemen om u terug te doen keren naar het volgens hen ware geloof. Het feit dat ze nooit enige actie ondernomen hebben ondermijnt de ernst van uw relaas. Daarnaast is uw familie nooit aangevallen of getroffen (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21) men zou enkel tegen uw vader hebben gezegd dat hij u moest vragen terug te keren naar het soenitisch geloof (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 19). Men kan aannemen dat de maulawi's en hun aanhangers uw familie meer onder druk zouden zetten om u te bekeren of om hen te straffen dat u zich heeft bekeerd tot ahmadi geloof. Deze vaststelling maakt dat er aan de ernst van uw problemen getwijfeld kan worden.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat personen die zich bekeren tot het ahmadi geloof hierdoor problemen kunnen ondervinden met hun familie, sociaal geïsoleerd worden en het slachtoffer kunnen worden van geweld. U daarentegen werd en wordt gesteund door uw, soenitische, familieleden. U werd door hen geholpen. Hoewel het niet altijd eenvoudig was heeft u wel kunnen studeren. Het geweld gericht tegen u was niet van die aard dat het een daad van vervolging uitmaakt. Enkele keren geslagen worden of van uw fiets geduwd worden volstaat niet om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Bovendien werd u na enkele van deze incidenten geholpen door omstaanders. Dit toont aan dat u niet aan uw lot wordt overgelaten en dat u niet uit de maatschappij gestoten was. U werd weliswaar één enkele keer voor één dag opgepakt en vastgehouden maar werd nadien zondermeer vrijgelaten (gehoor, p.18). Deze vaststellingen wijzen erop dat de door u aangehaalde problemen onvoldoende ernstig zijn om een daad van vervolging uit te maken. Bovendien bent u na het laatste incident in Sarghoda (toen u op uw fiets aangevallen werd), in mei 2011, nog 3 maanden thuis gebleven zonder enig probleem (gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde dat u enkel naar de moskee ging en naar de persoon die u hielp het land te verlaten. Men kan aannemen dat mocht u vijanden hebben die u naar het leven staan ze u ook daar zouden kunnen lokaliseren en viseren.

Gezien al deze vaststellingen kan er worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4§2, a en b te worden beschouwd. Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering ahmadi

te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees naar de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p. 23). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. U de lidkaarten, toegangskaat en het bewijs van uw bijdrage aan de gemeenschap tonen aan dat u lid bent van de ahmadiyya gemeenschap. Zoals hierboven gesteld is het loutere feit dat u behoort tot deze gemeenschap geen voldoende voorwaarde voor de toekenning van een beschermingsstatuut. Ook het feit dat u familieleden aanhaalde die in België verblijven vermag niet de conclusie van deze beslissing te veranderen. Hun problemen staan immers los van de uwe (CGVS, p.11-12). Bovendien heeft slechts één van uw teruggevonden familieleden in 1999 het vluchtelingenstatuut in België toegekend gekregen (asielaanvraag in 1997).

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te

staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Vooreerst meent de Raad dat verzoekers verklaringen tijdens het gehoor overtuigend, coherent en doorleefd overkomen. Er werden geen ernstige tegenstrijdigheden die de kern van het asielrelaas aantasten, vastgesteld, noch kenmerkten verzoekers verklaringen zich door vaagheid en ontwijkende antwoorden. Zowel zijn profiel als ahmadi-bekeerling alsook de functies die hij in zijn gemeenschap uitoefende en de daaruit voortvloeiende problemen komen de Raad aannemelijk over.

Wat het gebrek aan origineel bewijs van identiteit en nationaliteit betreft meent de Raad dat dit *in casu* geen doorslaggevend element is, daar zijn relaas overtuigend is, zijn lidmaatschap van de ahmadi-gemeenschap door de verwerende partij niet in vraag gesteld wordt (zie p. 3 bestreden beslissing) en verzoeker ook talrijke documenten met betrekking tot zijn identiteit heeft voorgelegd (kopie identiteitskaart en diverse documenten afgeleverd door de lokale ahmadigemeenschap in Pakistan) en dat deze identiteit en geloofsovertuiging bevestigd wordt door de Ahmadiyya Muslim Association Belgium.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker verklaard heeft dat hij op 4-jarige leeftijd door zijn grootvader N.M., die een ahmadi-bekeerling was, naar de moskee van de ahmadi-gemeenschap werd meegenomen, waar hij kennis maakte met deze religie (gehoorverslag p. 14-16). Verzoeker werd ahmadi op zeer jonge leeftijd onder impuls en begeleiding van zijn grootvader (gehoorverslag p. 14). Verzoekers grootvader was de "*lambardar*" van het dorp en genoot veel aanzien in het dorp. Hij overleed in 2003 (gehoorverslag p. 7). In 2007 zijn verzoekers problemen echt begonnen. Hij zou voor één dag opgesloten zijn in het politiekantoor omdat de maulawi's dit eisten opdat verzoeker tot het besef zou komen dat hij zijn geloof diende te verlaten (gehoorverslag p. 18-19). Op (de lagere) school zette een leraar, maulawi M.S., de andere leerlingen tegen ahmadi's op. Hij vroeg de leerlingen niet samen met verzoeker te eten, en hem te slaan (gehoorverslag p. 13). Diezelfde leraar/maulawi spoorde verzoekers vader aan hem te bekeren tot de soennitische islam, anders zou verzoeker vermoord worden. De volgende jaren ondervond verzoeker geen noemenswaardige problemen omdat de leraar de leerlingen niet tegen hem opzette. In het lyceum in Farooka ondervond verzoeker opnieuw pesterijen in de 12e klas: leerlingen hingen een bordje met doodsb bedreigingen aan zijn fiets en hij werd opnieuw in elkaar geslagen door een aantal leerlingen (gehoorverslag p. 13). Opnieuw veranderde verzoeker van school en schreef zich in in Sarghoda. Maulawi A.T., één van de leiders van Khatme Nabuwat (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken) in Sarghoda was gekant tegen ahmadi's en zette anderen tegen ahmadi's op. Wanneer verzoeker zich eens van de ahmadi-moskee naar een restaurant begaf, werd hij tegengehouden, geslagen en bedreigd door een aantal personen van A.T. (gehoorverslag p. 13 en 20): zij gaven hem de waarschuwing dat verzoeker zich diende te bekeren of sterven.

Tot slot werd hij nog een laatste keer op de fiets aangevallen door twee mensen van maulawi M.S. op weg naar het college. Omstaanders hebben verzoeker toen geholpen, waarop de aanvallers gevlucht zijn. Buiten de vele pesterijen –onder meer slagen en verwondingen- waarvan verzoeker het voorwerp geweest was, werd hij ook herhaaldelijk ernstig bedreigd met het oog op zijn terugkeer naar het sunni-geloof. De concrete aanleiding voor zijn vlucht was het feit dat hij door maulawi akram toofani, de grote maulawi, via handlagers driemaal ernstig bedreigd werd en geëist werd dat hij de ahmadi-gemeenschap zou verlaten. De Raad acht dit aannemelijk.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat verzoekers problemen pas echt in 2007 begonnen zijn, is de Raad van oordeel dat dit gegeven niet zo opmerkelijk is als verwerende partij voorhoudt. Gelet op de status en invloed van verzoekers grootvader en de functies die verzoeker sinds 2007 binnen zijn gemeenschap opnam (gehoorverslag p. 6: *nazim iftal*, *waid amadmi* en *waqar e-amal*), is het aannemelijk dat de maulawi's pas na enkele jaren echt tot actie overgingen, na reeds verzoekers vader aangespoord en bedreigd te hebben dat hij verzoeker diende te bekeren tot de soennitische islam (gehoorverslag p. 13 en 19). Het mogelijk respect voor de morele nalatenschap van verzoekers grootvader en het groeiende activisme van verzoeker binnen zijn geloofsgemeenschap zijn aannemelijke verklaringen voor het feit dat maulawi's pas na enkele jaren, in 2007, de “bedreiging” van verzoekers bekering/geloof inzagen. Tevens dient er rekening mee gehouden te worden dat verzoeker op het moment van het overlijden van zijn grootvader slechts 12 jaar oud was.

De Raad ziet daarenboven niet in op welke wijze de maulawi's verzoekers familie meer onder druk zouden moeten zetten om hem te bekeren of te straffen dan zij deden volgens verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal voegt geen enkele objectieve informatie aan het dossier toe waaruit blijkt dat de families in dergelijke situaties noodzakelijkerwijze het slachtoffer zijn van handelingen die verder gaan dan bedreigingen.

Verder is de Raad van oordeel dat uit de verklaringen van verzoeker (gehoorverslag p. 13) niet duidelijk blijkt wat het ondertekenen van een “*non objection certificate*” voor verzoeker precies inhield. De Cedoca-landeninformatie uit het administratief dossier stelt over discriminatie en uitsluiting in het onderwijs dat: *“Wanneer ahmadi zich in het hoger onderwijs inschrijven dienen zij op het aanvraagformulier hun religie te vermelden. Indien zij als moslims geregistreerd willen worden dienen zij een verklaring te ondertekenen waarin zij verklaren dat Mohamed de laatste profeet is en dat de stichter van het ahmadi-geloof een bedrieger is. Daarnaast draagt het Pakistaanse onderwijssysteem religieuze intolerantie uit. Niet alleen bevatten de leerboeken denigrerende opmerkingen ten aanzien van het ahmadi-geloof, daarnaast wordt de toegang tot het onderwijs voor ahmadi op verschillende wijzen belemmerd. Zo werden studenten in de provincie Punjab vanaf 2010 bij inschrijving op een school of universiteit verplicht om aan te geven of ze al dan niet moslim zijn (SRB “Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”, 29 maart 2013, 11).”*

Noch uit het gehoorverslag, noch uit de geciteerde informatie blijkt dat een “*non objection certificate*” inhoudt dat ahmadi dienen te verklaren dat de stichter van het ahmadi-geloof een bedrieger is. Indien verzoeker gevraagd werd zijn godsdienst op te geven en hij zich als ahmadi-gelovige bekend maakte, zou dit formulier een mogelijke manier kunnen zijn om ahmadi te identificeren op scholen en campussen en hen zo te kunnen viseren. Zoals reeds werd aangehaald, is echter de betekenis en inhoud van de ondertekening van een “*non objection certificate*” niet duidelijk en kan de Raad derhalve er niet uit afleiden dat “*u [verzoeker] niet persoonlijk geviseerd werd en de kans kreeg te studeren*” en dat “*(...) u een relatief gemakkelijk leven kon leiden*”. Deze vaststelling uit de bestreden beslissing is ontdaan van nuancering gelet op de aangehaalde feiten en verklaringen tijdens het gehoor en de beschikbare informatie in het administratief dossier.

Wat de hierboven geciteerde Cedoca-informatie inzake de religieuze intolerantie in het onderwijssysteem betreft, meent de Raad dat deze informatie de verklaringen van verzoeker betreffende zijn jarenlange problemen op school kracht bij zet.

Waar de bestreden beslissing stelt dat “*Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat personen die zich bekeren tot het ahmadi geloof hierdoor problemen kunnen ondervinden met hun familie, sociaal geïsoleerd worden en het slachtoffer kunnen worden van geweld. U daarentegen werd en wordt gesteund door uw, soennitische, familieleden. U werd door hen geholpen*”, wijst de Raad er op dat de informatie waarop de bestreden beslissing zich baseert (SRB “Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”, 29 maart 2013, 13) inderdaad stelt dat bekeerlingen inderdaad de kans lopen op verbanning, sociale segregatie en geweld vanwege de familie. Uit de lezing van deze informatie blijkt echter niet dat dit altijd het geval is. Daarnaast vermeldt dezelfde

Cedoca-informatie dat “*bekeerlingen tot het ahmadi-geloof een verhoogd risico [lopen] op vervolging door derden*” (SRB “Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”, 29 maart 2013, 13).

Uit de Cedoca-informatie toegevoegd aan de nota van de verwerende partij blijkt dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij kunnen worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat de ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van ahmadi in se is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

De Raad stelt voorts vast dat de commissaris-generaal de functies die verzoeker binnen zijn geloofsgemeenschap uitoefende en zijn ahmadi-geloof niet betwist. Dit blijkt overigens uit de bestreden beslissing en het gehoorverslag (gehoorverslag p. 3, 4, 6 en 15).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft *in casu* nagelaten het geheel van motieven die samengenomen tot de vlucht van verzoeker hebben geleid voldoende in aanschouw te nemen. Zowel persoonlijke kenmerken (profiel), gebeurtenissen uit het verleden en uit de onmiddellijke omgeving, de houding van de autoriteiten en eenvoudige toevalligheden kunnen ertoe bijdragen dat een vlucht overwogen, mogelijk en noodzakelijk geacht wordt.

Daargelaten de vraag of er sprake is van eerdere vervolging in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet gelet op de aangebrachte feiten, blijkt uit verzoekers verklaringen aangaande de ervaren problemen, verzoekers functies en zijn profiel als ahmadi-bekeerling, dat het aannemelijk is dat hij in de toekomst het slachtoffer zou worden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingendefinitie vereist, naast de aannemelijkheid van de aangehaalde feiten, ook dat de vrees in hoofde van de asielzoeker ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is.

In casu wordt aangenomen dat verzoekers verklaringen omtrent zijn aangehaalde problemen in het verleden, zijn profiel als ahmadi-bekeerling en zijn functies binnen de ahmadi-gemeenschap aannemelijk zijn. Uit de landeninformatie van het administratief dossier, alsook uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de precare positie van ahmadi's en in het bijzonder ahmadi-bekeerlingen in Pakistan erkent. Dit blijkt ook uit de informatie die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift neerlegde (“Persecution of Ahmadis in Pakistan, news report 2011, 144 pag., www.persecutionofahmadis.org) en waarop een groot deel van de SRB “Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”, 29 maart 2013 gebaseerd is (zie ook voornoemde SRB p. 8-9). Verzoekers verklaringen kaderen dan ook binnen de objectieve gegevens van de concrete situatie voor ahmadi's (ahmadi-bekeerlingen) in Pakistan.

De Raad ziet geen reden om te twijfelen aan de actualiteit van de vrees van verzoeker gelet op de huidige situatie voor ahmadi's in Pakistan en de voorliggende feiten.

Gelet op de reeds ondergane problemen van verzoeker in het verleden, is de Raad van oordeel dat hij redelijkerwijze in de toekomst een objectieve vrees voor vervolging in zijn land van herkomst heeft omwille van zijn godsdienst, zijn bekering tot deze godsdienst en zijn lidmaatschap van de kwetsbare ahmadi-minderheid.

Derhalve kan in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging omwille van zijn godsdienst en het behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van 48/3, § 4, b) en d) van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS